

OSB-İMES İŞÇİ BÜLTENİ

“İşçi sınıfının
kurtuluşu
kendi eseri
olacaktır!”

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 181

Mayıs 2007 * Fiyatı: 25 YKr

Korku duvarları yıkıldı...

Taksim’de işçi sınıfı kazandı!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, ülkenin dört bir yanında kutlandı. En anlamlı kutlama ise hiç kuşkusuz Taksim’e çıkma iradesi ile gerçekleştirilen kutlamalar oldu. ’77 katliamının 30. yılında “Sabahın bir sahibi var. Sorarlar bir gün sorarlar!” diyen onbinler devletin tüm baskı, tehdit ve terörüne rağmen kızıl bir nehir olup Taksim’e aktı.

Burjuvazi bu iradede korkuyordu. 30 yıl önce gerçekleştirdikleri katliamla işçi hareketini ezme operasyonunun ilk adımını atmışlardı. Ve bugün o irade yeniden karşılıklarına çıktığında işlerinin hiç de kolay olmayacağını çok iyi biliyorlardı. Bunun için ülkenin dört bir yanından binlerce polisi İstanbul’a getirdiler. Bunun için İstanbul’u kuşatılmış bir şehre çevirip tüm hayatı durma noktasına getirdiler. Taksim’e çıkma iradesinde olan emekçileri ezmeyi, geride kalan milyonlara ise korku salmayı amaçlıyorlardı. Ama başaramadılar. Sabahın ilk ışıkları ile birlikte onbinler Taksim’e doğru yola koyuldu. Burjuvazinin aldığı “önlemlerle” işkence gören milyonlar öfkelerini sisteme ve onu temsil eden valiye kustular.

Her yer Taksim! Her yer direniş!

Eğer insanlar Taksim’e ulaşamazlarsa başarabileceklerini sanıyorlardı. Bunun için tüm yolları kilitlediler. Ama kararlılık çok daha öncesinden kendisini ifade etmişti. Hedef Taksim’di. Ulaşılamadığı koşullarda ise her yer

Taksim, her yer 1 Mayıs alanı olacaktı. Öyle de oldu. Özellikle Anadolu yakasında trafik engelini aşip Taksim’e ulaşmak imkânsız bir hal almıştı. Binler önlerinin kesildiği her yeri eylem alanına çevirdiler. Otobanlar, emekçi semtleri, vapur seferlerinin iptal edildiği şehir merkezleri artık 1 Mayıs alanıydı. Kurtköy’de, Çamlıca gişelerinde ve daha birçok yerde yolları kesilen işçiler otobanlarda yol kesme eylemi yaparak Taksim ruhunu buralara taşıdılar. Şehir dışından gelen kabileyi taşıyan arabalı vapur Marmara Denizi’nin ortasında saatlerce bekletildiğinde, artık Marmara Denizi 1 Mayıs alanıydı. Üsküdar, Ümraniye, Okmeydanı artık 1 Mayıs alanıydı, Taksim’di. İstanbul’un dört bir yanında binlerce işçi ve emekçi Taksim’in direniş ruhunu alanlara taşıdı.

Dolmabahçe, Beşiktaş, Kabataş!

Tüm engellemelere rağmen binlerce işçi, emekçi ve genç ise toplanma yeri olan Dolmabahçe’ye ulaşmayı başardı. Sabah tertip komitesini gözaltına alarak insanların buraya gelmesinin önünü alabileceğini sanan kolluk

güçlerine inat toplanma saati ile birlikte emekçiler çevrede birikmeye başlamıştı. İlk kıvılcımı sinema emekçileri çaktı. Sine-Sen pankartını açarak tazyikli su sıkılan polis panzerinin üzerine yürüyen sinema emekçilerinin ardından, bir araya toplanmayı başaran her grup yürüyüşe geçti. Böylece burjuvazinin korkusu da kâbusa dönüşmüş oluyordu. Biber gazı, tazyikli su, cop, hiçbiri kar etmiyor, Taksim'e çıkma iradesini kuşanan binler, her dağılmanın ardından yeniden toplanarak Taksim'e doğru yürüyüşe geçiyordu. Bu durum karşısında ne yapacağını şaşırarak kolluk kuvvetleri, saldırılarının boyutunu arttırarak adeta sokak ortasında linçlere girişmelerine ve yüzlerce kişiyi gözaltına almalarına karşın emekçilerin iradesini kırmayı başaramadı.

İşte Taksim! İşte 1 Mayıs!

Saatler öğlene yaklaştığında artık bu iradeyi kıramayacağını anlayan kolluk güçleri, kurum yöneticilerinden oluşan bir grubun Taksim'e çıkmasına izin vermek zorunda kaldı. Yaklaşık 250 kişi "Yürüyorsunuz!" denilen Dolmabahçe'den sloganlarla Taksim Meydanı'na ulaştığında İstiklal Caddesi'nden de tüm engellemelere karşın yaklaşık 3000 kişi "İşte Taksim, işte 1 Mayıs!" sloganlarıyla Taksim Meydanı'na ulaşmayı başarmıştı. Yapılan anmanın ardından İstiklal Caddesi üzerindeki kitleye saldıran polise yanıt bir kez daha direniş oldu. Saat 12'den 16'ya kadar defalarca polis barikatları yarılarak sınıfın militan ruhuyla Taksim Meydanı zapt edildi.

İşçi sınıfının devrimci iradesi kazandı!

Sermaye devleti 2007 1 Mayıs'ında da sınıfı baskı ve terörle teslim alabileceğini sanıyordu. Ama gün boyu gerçekleştirilen kutlamalar, tüm baskı ve tehditlere karşı kırılmayan Taksim'e çıkma iradesi işçi sınıfının devrimci ruhunu kuşandığı koşullarda teslim alınamayacağını en somut göstergesi oldu. Yıllardır sindirilmeye çalışılan işçi sınıfı ve emekçi kitleler, böylece, çevrelerini saran korku duvarını da yıkmış oldular. Coşku, inanç, irade ve kararlılık... İşçi sınıfına 2007 1 Mayıs'ını kazandıran güçler bunlardır. Şimdi aynı güçle 1 Mayıs ruhunu fabrikalara ve yaşamın her alanına taşıma vaktidir.

Her yer Taksim! Her yer direniş!

1 Mayıs günü işçi ve emekçilerin sermaye düzeniyle hesaplaşma kararlılığından korkan sermaye düzeni ve onun sözcüsü vali İstanbul'da adeta sıkıyönetim ilan etmişti. Tüm önlemler işçi ve emekçilerin Taksim'e ulaşmasını engelleyebilmek içindi. Ancak bu yolla binlerce işçinin Taksim'e ulaşması engellenmiş olsa da her yerin Taksim olmasını hiçbir güç engelleyemedi.

Bizlerde sabahın erken saatlerinde Taksim'e gitmek üzere yola çıkmıştık. Ancak trafikte yaşanan kaos nedeniyle saatler geçmesine karşın köprüyü geçmemiz mümkün olmadı. TEM üzerinde Pendik, Kartal, Maltepe ve Tersanelerden gelen yoldaşlarımızla birlikte durumu değerlendirdik. Bu arada şehir dışından gelen kafilenin Tuzla'da önünün kesildiği ve burada yaklaşık 2500 kişinin yol kesme eylemi yaptığı haberini aldık. Bu durumu değerlendirerek her yerin Taksim olduğu bilinciyle yönümüze Tuzla'ya doğru çevirdik. Tuzla'daki sınıf kardeşlerimizin yanına ulaştığımızda yaşanan jandarma saldırısına karşın eylem büyük bir coşku ile devam ediyordu. Biz de hızla pankartlarımız ve sloganlarımızla birlikte onların yanında yerimizi aldık. Burada yapılan eylem, yapılan konuşmalar ve Enternasyonal Marşı'nın söylenmesinin ardından sona erdi.

Buradaki eylemin ardından bu kez Kartal Meydanı'nı kırmaya boyamak üzere yola koyulduk. Bankalar Caddesi'ne vardığımızda pankartlarımız ve flamalarımızla birlikte yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca çevrede eylemi izleyen emekçiler alkışlarla eylemi desteklediler.

Sloganlar eşliğinde Kartal Meydanı'na geldikten sonra eylem saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından BDSP adına kısa bir konuşma yapılarak devletin baskıcı ve yasakçı tutumu protesto edildi. Ardından TİB-DER adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada Taksim'in işçi ve emekçilere ait olduğu, olacağı ve Taksim'in kazanıldığı ifade edildi. 1 Mayıs Marşı'nın okunmasıyla eylem sloganlar eşliğinde bitirildi. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. Çevrede toplanan kalabalık bir kitle, eylem boyunca alkışlarıyla destek verdi, saygı duruşu ve sloganlara katıldı. Her konuşmanın ardından kitle sık sık alkışlıyordu. Eylemden sonra kitle içinden birçok emekçi yanımıza gelip 1 Mayıs'ı kutladı.

Ümraniye'den BDSP'li işçiler

Düzenin kilitlenen siyasetinde çözüm arayışı...

Seçim oyunu başlıyor!

Cumhurbaşkanlığı seçimi, sermaye iktidarını yeni bir krize sürükledi. AKP demokrasıcılık oyunu oynarken, diğer cephede CHP ve ordu başta olmak üzere düzenin has efendileri, sözde laiklik adına bir savaş başlattı.

AKP, 2002'de hükümet olduktan sonra, efendilerine hizmette hiç kusur etmedi. İşçi emekçilere yönelik ne kadar saldırı planı varsa, bu dönemde büyük bir gayretle hayata geçirmeye çalıştı. Elbette 4,5 yıllık kaymağın esas kısmı sermayenin tekelci kesimlerine düştü doğal olarak. Fakat AKP'nin yaslandığı sermaye grupları da bunun karşılığını fazlasıyla aldı. Albayraklar, Unakıtanlar, Kilerler semirdikçe semirdi. Yine 4,5 yılda devlet mekanizmasında, eğitim, sağlık, ulaşım kuruluşlarında kör gözlere bile batan bir kadrolaşma sağladı.

AKP, ekonomide, iç ve dış politikada işçi-emekçi düşmanı çizgisi ve uygulamalarıyla tekelci sermayenin ve emperyalist devletlerin desteğini sürekli kılmayı da başardı. Dahası bu süreçten, kendi tabanı içinde yıpranmadan çıkabildi. İşte kendisine verilen bu iç ve dış desteğe, bir de parlamento çoğunluğuna dayanarak, temsil ettiği sermaye grupları adına iktidarda ve devlet mekanizmasında yeni mevziler koparmaya yöneldi. Bu konuda kendine o denli güveniyordu ki, cumhurbaşkanlığı seçimini, AKP'yi kerhen kabul eden sermaye kesimleri ile sermaye iktidarının orduda cisimleşmiş kanadını çileden çıkararak bir oyuna çevirdi.

Sonuçta yalnızca kendilerine ve yalnızca bu konuda hassas orta ve alt sınıfları peşlerine takmak gerektiğinde "laik" olan generaller ile aynı kumaştan sermaye çevrelerinin, bu pervasızlığı pek de kolay kabul etmeye niyeti yoktu. Mahkeme kapıları, muhtıralar, her şey ama her şey sözde şeriatçı bir cumhurbaşkanını engellemek içindi. Bugüne kadar yaptığı darbelerden ders çıkaranlar, bu sefer sokakları tank paletleriyle değil, kafası sulandırılan yüz binlerle doldurdular.

AKP, sözde demokrasi savunucusu olarak kendi

tabanındaki itibarını sağlama bağlarken, CHP ise yarattığı laik-şeriatçı kutuplaşması ile kendi itibarını tazelemeye çalışıyordu.

Bu tartışma hepimizin bildiği üzere iki tarafı da memnun ederek bir erken seçim noktasına ulaştı. Görünen odur ki 22 Temmuz'da bir kez daha önümüze sandıkları getirecekler.

Şu haliyle erken seçim biz işçi ve emekçiler için tam bir tuzağa dönüşmüş durumda. İşçi-emekçilere saldırıda hiçbir farkı olmayan, dahası birbirleri ile yarışan bu düzen partilerinin sahte kutuplaşmaları olacak ayırım noktası. İktidara geldiklerinde ise ne "laik" in laikliği, ne de "demokrat" ın demokrattığı kalacaktır. Hepsi ama hepsi, emperyalist devletlerin ve büyük patronların istediği ne varsa onu gerçekleştirecektir. Doğalında ise kaybeden bizler olacağız.

Bunun için bu ortaoyununa kanmamalı, düzenin seçim oyununu boşa çıkarmalıyız. Sahte kutuplaşmaları değil, sınıfsal uçurumları düşünerek seçim sürecine yaklaşmalıyız. Çalıp çırpılmaktan başka bir şey yapmayan düzen partilerinden hesap sormalı, kapitalist düzenle hesaplaşmadan hiçbir sorunumuzun çözülemeyeceğinin farkına varmalıyız. Onlar bize ancak açlık ve sefalet getirirler. Laikliğin de, gerçek demokrasinin de mümkün olmasının tek yolu işçi sınıfının kendi iktidarını kurmasıdır.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmedir!

İşçiler 1 Mayıs 2007'yi anlattı...

“Heyecan aynı heyecandı, coşku aynı coşkuydu!”

Ben çalıştığım yerde idari konumda çalışıyorum. O yüzden diğer işçi arkadaşlarımla konuşmak çok kolay olmuyor. Sanki onları oyuna getiriyorum da isim topluyorum gibi bir şey oluyor. Nitekim hiç kimseye hiçbir şey söylemeden, hiçbir mazeret göstermeden 1 Mayıs'a geldim. Bu kadar tepkiyle karşılaşacağımı, polisle, baskıyla karşılaşacağımı beklemiyordum. Taksim'e girileceğine emindim ama böyle baskı olacağını tahmin etmiyordum.

Bütün emekçilerin, işçilerin orada birleştiğini görmek gerçekten heyecan vericiydi. Orada önemli olan 3-5 polisin zorbalık yapması değildi. Orada ele ele, kol kola hiç tanımadığım insanlarla aynı sloganı haykırıp, aynı saygı duruşuna duruyorsam, benim için heyecan budur. Şunu çok açık ve net söylüyorum, her 1 Mayıs'ta değişen hiçbir şey yoktu. Heyecan aynı heyecandı, coşku aynı coşkuydu.

Daha sonra çalıştığım işyerine gittim. Orada iki arkadaşım var. Televizyonda gördüğünü bana sormaya başladılar. Dedim ki “Onlar ne kadar bastırmaya çalışsa da biz daha çok sesimizi duyurduk, tüm dünya gördü.” Onlara “1 Mayıs resmi tatil ilan edilse gelir misiniz?” dedim. Geliriz dediler. Daha sonra diğer arkadaşlara sordum. Onlar da geliriz dediler. Oradaki izlenim gerçekten güzeldi.

Alemdağ'dan bir işçi

“Şimdi bu cesareti işyerlerine taşımamız!”

Ben ilk defa bu sene katıldım 1 Mayıs'a. İnsanlar Taksim'e çıkmak için azim gösteriyordu. Orada bir bedel verildiği için insanlarda bir istek vardı. Hiç 1 Mayıs'a gitmeyen insanlar Taksim'e geldi. İnsanlar içindeki korkuyu atmış gibi geldi bana.

Biz de Taksim'e varabilseydik çok güzel olurdu. Ama biz de her yeri Taksim'e çevirdik. Açıkçası Tuzla'da, otobanın orada biraz heyecanlandım ben. Slogan atarken büyük bir coşku duydum, etkilendim.

İşyerimde de sorun yaşadım. İşyerini aramayacaktım, onlar aradı. Hastayım dedim. Çarşamba günü işe gittim. Niye gelmedin dediklerinde “1 Mayıs'a gittim, bir sorun mu var?” dedim. Niye gittiğimi sorduklarında ise işçi haklarını savunmaya gittiğimi söyledim. İşyerinde bazı arkadaşlar terörist demeye kalktılar. Epeyce tartıştık. Yarım saat sonra ise gelip özür dilediler. “Sen anlattıkça anlamaya başladık!” dediler...

İşyerindeki arkadaşlarımla çoğu ise zaten gitmemi destekledi. Çok arkadaş gururlandığını, göğsünün kabardığını, cesaret aldığını söyledi. Biz Tuzla'da 5000 kişiydik, belki daha fazlaydık. Örnek olduk. İnsanlara cesaret geldi. Şimdi bu cesareti işyerlerine taşımamız. İşyerlerinde örgütlenmeliyiz

Dudullu OSB'den bir metal işçisi

“İstanbul’un akışı 1 Mayıs’ta değişti!”

1977 1 Mayıs’ından 30 yıl sonra Taksim’de olmak gerçekten güzel bir duyguydu. Taksim’i yeniden kazandık. Kapitalizm ne kadar saldırırsa saldırırsın 2007 1 Mayıs’ında Taksim’deydik. 2008 1 Mayıs’ında da Taksim’de olacağız.

İstanbul’da genel bir grev vardı. İstanbul’da hayat kilitlendi. İstanbul’un akışı bu 1 Mayıs’ta değişti. Şimdi kapitalizmin korkusu 2008 1 Mayıs’ı, 2007 2 Mayıs’ı. Bu korku onlara yetti. Vali Muammer Güler istediği kadar tedbir alsın. 1 Mayıs için onlarca şehirden 17 bin polis getirdiler. Ama Taksim yine işçilerin oldu.

Mitinge giderken yaşananlar çok güzel duygulardı benim için. Taksim’e giremedik. Giremedik ama her yer Taksim’di, her yer kavgaydı. Miting dönüşü haberleri izledim. Devlet televizyonu dahi o zaferi, o coşkuyu yeniden yaşattı. Bu devlet televizyonundan bile yansıdıysa, kapitalistler oturup bir kez daha düşünsün. İşçiler, sadece 1 Mayıslar’da değil her gün, her direnişte, her grevde yine karşılarında olacaklar.

Miting gerçekten çok güzeldi. İnanılmaz bir coşkusu vardı. İnanılmaz bir heyecanı vardı. Hiç gitmeyen insanlar bile, “Ben gelmem, ne yapacağım mitingde!” diyenlerden 2 Mayıs’ta arayıp “Ben gelmedim. Nasıl geçti. Çok güzel geçmiş. Keşke ben de gelseydim!” diyenler oldu. Şimdi insanlar pişmanlık içinde. Şimdi onlar da kendilerini 2008 1 Mayıs’ına hazırlıyorlar.

Ümraniye’den bir işçi

“O heyecan, o hırs bürüyor insanı!”

Çok heyecanlıydım, meraklı gittim oraya. Biz Taksim Meydanı’na girmeyi başardık. Oturma eylemi yaptık. Polis bize bir saldırmaya başladı. Çok heyecanlıydı. Bir pastaneye attık kendimizi. Esnaflar da bizlere yardımcı oldu. Polis sürüleri geçerken kepenkleri kapattılar. Savaş gibi geçti. Biber gazından belki geri çekildik ama tekrar tekrar ısrarla Taksim’e çıkma kararlılığıyla yürüdü.

İlk defa gitmeme rağmen o heyecan, o hırs bürüyor insanı, oraya çekiyor. Dönüş gibi bir şey olmuyor. Polis saldırılarının ardından kitle yeniden toplanıp yürüyüşe geçiyordu. İlk önce bir grup eylem yapıyordu. Onlara saldırıldıktan sonra çevrede duran sessiz topluluklar başlıyordu eyleme.

Sultanbeyli’den bir tekstil işçisi

Bir G-U işçisinden tüm sınıf kardeşlerine...

Biz inandık ve başardık! Sıra siz işçi kardeşlerimizde!

Merhaba arkadaşlar,

G-U'da yaşanan sömürü düzenine karşı ayaklanan, düşük ücretlerle çalışmaya artık yeter diyen, bütün kaderini G-U yönetimindeki birkaç kişinin belirlemesine isyan eden ve bütün bunlardan kurtulmanın, bu olumsuzlukları düzeltmenin yolunun tek bir çatı altında bir araya gelerek örgütlenmek olduğunun farkına varan tüm mesai arkadaşlarıma selam olsun.

Evet arkadaşlar. Bizler inandık ve başardık. Artık G-U işçileri toplu sözleşmesine kavuşmuş, sofrasına yeni bir şeyler katmıştır. En önemlisi de "Bunlar başaramaz, korkarlar, vazgeçerler!" diye biz işçileri küçümseyenlere, işçiler bir arada olursa neler yapabileceklerini ispatlamışlardır.

Biz G-U çalışanları, 30 Nisan 2007 tarihi itibarıyla yepyeni bir sürece başlamış durumdayız. Arkadaşlar artık sendikalı olduk, her şey yoluna girdi diye bir rehavete kapılmamalıyız. Nasıl ki bugüne kadar sendikalaşmamız engellenmeye, örgütlülüğümüz kırılmaya çalışıldı, bundan sonra da örgütlü arkadaşlarımızın sayısı azaltılmaya çalışılacaktır. Nasıl ki örgütlülüğümüzün engellenmesi için gerçekleştirilen oyunlara gelmedik, bundan sonra da bu yolda beraber yürüdüğümüz hiçbir arkadaşımızın komik bahanelerle

aramızdan koparılmasına izin vermemeliyiz. Artık sendikamız var, temsilcilerimiz var diye kendimizi olayların dışına atmamalı, her şeyin kendi ellerimizde, birlik ve beraberliğimizde olduğunu bilmeliyiz. Unutmayalım ki sendikaları var eden de biz işçilerin birlikteliği, örgütlülüğüdür.

Verdiğimiz mücadelenin sonunda kazanmış olduğumuz hakları kaybetmek istemiyorsak, bir dahaki toplu sözleşmede daha fazla haklar elde etmek istiyorsak, örgütlülüğümüzü korumalı, birey olarak bu çatı altındaki bütün arkadaşlara karşı sorumluluğumuzun farkında olmalıyız. Artık tek bir kişi değiliz arkadaşlar. Yaptığımız en ufak bir hata dahi bütün G-U işçilerine mal edilmeye çalışılacaktır. Onun için bu konuda duyarlı olalım. İşimizi yapalım, fırsat gözleyenlere o fırsatı vermeyelim, o mutluluğu tattırmayalım. Fabrika içerisindeki hareketlerimize, istirahat saatlerine dikkat edelim. Birbirimizin yanlışlarını düzeltmeye çalışalım. Eksikliklerimizi tamamlayalım. Bu yolda hep beraber birlik, beraberlik içinde aynen devam edelim.

Bütün işçi kardeşlerimiz duyun, görün artık biz G-U işçilerini. Samandıra'da, Sultanbeyli'de, Kartal'da, Dudullu'da, Ümraniye'de, İMES'te kölece yaşam koşullarında çalışan, ezilen, sömürülen, susan, sermayenin tuzağına düşmüş, kadercı, şükürücü kardeşler uyanın artık. Bakın bütün bu düzeni değiştirmek kendi ellerimizde. Biz G-U işçileri böyle gitmez, gitmemeli dedik, inandık, savaştık ve sonunda başardık işte. Sıra siz işçi kardeşlerimizde...

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

G-U'dan bir işçi

Sendikayı işçilerle birlikteliğe ve sorumluluğa davet ediyoruz!

Selam... Mücadelemizde bizi yalnız bırakmayıp her daim yanımızda olduğunuz için, kendi adıma ve arkadaşlarıma adına size çok teşekkür ederim...

Biz bu mücadeleye başlarken önümüze çok zor engeller çıkacağını biliyorduk. Ama biz G-U işçileri olarak artık bu düzenin değişmesi için, daha iyi koşullarda çalışmak ve daha önemlisi de iyi bir ücretle çalışabilmek ve hayatımızı sürdürebilmek için örgütlendik, birbirimize kenetlendik ve bu uzun ama bir o kadar da zor yola çıktık. Bazı arkadaşlarımızı bu yolda kaybettik. Bazıları ise son dermanlarını, son gücünü kullandılar. Nihayet yolun

sonuna vardık. Bizim için güzel bir sözleşme oldu mu? Benim için olmadı ama yine de artık bir yerde bitmesi gerektiğini, çok uzadığını düşündüğümüz için "Aman ne olursa olsun!" diye arkadaşlarla birlikte ortaya çıkan sözleşmeyi kabul ettik. Ve imzalandı...

Binlerce kişinin haksızlığa, sömürüye, eşitsizliğe karşı gelmek için alanlara indiği 1 Mayıs günü, ne yazık ki Birleşik Metal-İş yönetiminin 350 kişinin örgütlü olduğu bir fabrikada sadece 20-30 kişiyle 1 Mayıs alanına girmeyi düşünmesi ve bu önemli güne sıcak bakmaması beni ve bu mücadeledeki arkadaşlarımı çok üzdü. Sendikayı işçilerle birlikteliğe ve sorumluluğa davet ediyoruz. Sonuç olarak biz G-U işçileri birlikteliğimizi ve örgütlülüğümüzü korumalıyız. İşyerinde ya da dışarıda karşımıza çıkacak sorunları sadece hep birlikte olursak halledeceğimizi unutmamalı, bir sonraki sözleşmeye daha güçlü ve örgütlü girmeliyiz. Hepinize teşekkürler...

G-U'dan bir işçi

İşten atılan Yasan işçileri ile dayanışmaya!

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Yasan Yassı Metal'de 7 Mayıs günü 5, 8 Mayıs günü ise 2 öncü işçi işten atıldı. DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler "İş yok! Para ödeyemiyorum!" gibi bahanelerle işten atılırken fabrika girişinde iş ilanı asılıydı.

Sendika üyesi kadrolu işçiler işten atılırken fabrika kapısına asılan ilanla taşeron firmaya sürekli yeni işçiler alınıyor. Aynı zamanda fabrikanın her yanına döşenen 80'nin üzerinde kamera ile işçiler baskı altına alınmaya çalışılıyor. Fabrika'da yoğun bir ihracat hacmi olmasına karşın işçilerin ücretleri sürekli sarkıtılarak 20'sinden 20'sine veriliyor.

Bu işten atmalar Yasan patronunun sendikal örgütlülüğe yönelik ilk saldırısı değil. Daha önce birçok defa çeşitli yöntemlerle sendikal örgütlülüğü dağıtmaya çalışan, birçok öncü işçiyi işten atan Yasan patronunun bu girişimleri işçilerin kararlı duruşları ile boşa düşürülmüştü.

Bu işten atmaların da sendikal örgütlülüğe yapılmış bir saldırı olduğu bilinci ile hareket eden Yasan işçilerinin saldırıya yanıtı direniş oldu. İşten atılan işçiler 8 Mayıs'tan itibaren sendika önlüklerini giyerek fabrika kapısında direnişe geçtiler. Vardiya giriş çıkışlarında alkış ve sloganlarla saldırıyı protesto eden işçilere karşılık patron servisleri kaçırarak yanıt vermeye çalışıyor. Ancak işçiler de her iki kapıyı dağarak bu girişimi de boşa düşürüyorlar. İlk gün yemek boykotu yaparak dışarıdaki arkadaşlarına destek olan çalışan işçiler ise eylemleri devam ettirmek için sendika ile patron arasında yapılacak görüşmeyi bekliyorlardı.

En son 11 Mayıs günü sendika ile patron arasında yapılan görüşmede patron kararı olduğunu, mahkeme açıldığı koşullarda da verilecek cezayı ödemeye hazır olduğunu ifade etti. Bu durumu BMİS Genel Merkezi ile birlikte değerlendiren işçiler direnişe devam kararı aldılar.

Açıktır ki bu direnişi zafere götürecek güç sınıf dayanışmasına dayalı güçlü bir mücadele olacaktır. Hem içeride çalışan işçilerin atılan arkadaşlarından, hem de çevre fabrikalarda çalışan işçilerden gelen destek direnişin kanılmasını sağlayacak yegane güç olacaktır.

OSB-İMES İşçileri Derneği olarak işten atılan Yasan işçileri ile dayanışma içerisinde olduğumuzu bir kez daha söylüyor, tüm işçileri ve işçi sınıfının mücadelesine inanan güçleri Yasan işçileri ile dayanışma içerisinde olmaya çağırıyoruz.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Yasan işçileri yalnız değildir!**

OSB-İMES
İşçileri Derneği

Neden korkuyoruz?

Dostlar,

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu olarak bir buçuk yılı aşkın bir çalışma dönemimiz var. Komisyonumuz ilk kurulduğu günden beri kadın işçilerin yaşadıkları sorunlara karşı bir dizi çalışma yürüttü. Yeri geldi sanayi bölgesinde ücretsiz ve nitelikli kreş talebiyle imza kampanyaları düzenledik, yeri geldi çifte ezilmişliğe, baskı ve şiddete karşı çalışmalar örgütledik. Yeri geldi eğitim toplantıları gerçekleştirdik.

Daha öncesinden de bildiğimiz ama bu çalışmaların hepsinde bir kez daha gördüğümüz bir şey vardı. Kadınlarımız sadece işçi olarak değil, birer kadın olarak da fazlasıyla eziliyordu. Öyle ki, birçok kadın işçi, bırakalım mücadele etmeyi, kendi hayatı ile ilgili bir karar verirken bile fazlası ile çekingen davranıyordu.

Komisyonumuz çalışmalarını ilk başlattığında, kadın işçilerin sorunlarını tespit etmek üzere bir anket çalışması yapmıştı. Elimize bu anketleri alıp atölyelere gittiğimizde, kadın işçilere bu soruları sormaya başladığımızda, birçok kadın işçinin cevap vermekten çekindiğini gördük. Ya da kreş için imza topladığımızda imza atmaktan çekinen, eşine, babasına sorması gerektiğini söyleyen kadınlarımız vardı. Ya da bir işyerinde yürüyen sendikal çalışmada kendi sorunlarına karşı ses çıkaramayan, kendi yaşamı hakkında karar veremeyen kadınlarımız...

En son örneğini ise geçtiğimiz günlerde 1 Mayıs'ta yaşadık. Sınıfımızın bu en önemli mücadele gününde kadın işçilerin katılımı ne yazık ki bir kez daha çok sınırlı gerçekleşmişti.

Kadın ve erkek işçi kardeşler;

İçinde yaşadığımız sömürü ve baskı koşullarını değiştirebilmek, bu uğurda mücadele etmekten geçiyor. Ama bu mücadelenin önemli bir ayrıntısı da işçilerin, emekçilerin kadın-erkek el ele vermesi gerektiğidir. Yaşamın yarısı olan kadınlar bu mücadelede daha aktif hale gelmeden, işçi sınıfı olarak bu mücadeleyi kazanamayacağımız açıktır.

Tüm işçi kardeşlerimize sesleniyoruz. Bizim kadınlarımızı, yani işçi sınıfının kadınlarını gelenek ve göreneklerle esir etmekten vazgeçelim. Eğer gerçekten bizler insanca bir yaşam istiyorsak, bunu kadınıyla erkeğiyle, genciyle yaşlısıyla mücadele ederek kazanabiliriz. Aksi takdirde, gelenek ve göreneklerle hareket edecek olursak, kadınlarımızı geri plana atmış ve bilgisizliğe, cehalete gömülmelerine göz yummuş oluruz.

Tüm kadın emekçilere sesleniyoruz. Bizler, işçi sınıfının öteki yarısı olan kadın işçiler olarak, sınıfımızın mücadele alanlarında yerimizi almadığımız ve haklı taleplerimiz için sesimizi yükseltmediğimiz, yine sınıfımızın öteki yarısı olan erkek işçilerle birlikte mücadele saflarını sıklaştırmadığımız sürece, ne biz kadın işçilerin kaderini değiştirebiliriz, ne de sınıfımızın verdiği hak savaşını kazanabiliriz. İşte bu nenlerdir ki yaşamın yarısı olan biz kadın işçilerin, kavganın da yarısı olması gerekiyor. Özellikle önümüzdeki yıl 1 Mayıs'ta kadın işçiler olarak kaderimizi değiştirmeliyiz. Böylesi önemli bir günde kadın işçiler olarak kendi sınıfımızın mücadele sahnesinde erkek kardeşlerimizle beraber yerimizi almalıyız.

Unutmayalım ki mücadele tarihimizi yaratanlar, işçi sınıfının kadın ve erkek önderleriydi. Ve yine sınıf savaşımızın zaferini, kadınıyla erkeğiyle birlikte mücadele ederek kazanacağız.

***OSİM-DER Kadın İşçi
Komisyonu'ndan bir emekçi***

Haksız işten çıkarmalar ve tazminat hakkı

Aylarca, yıllarca emek verdiğimiz işyerlerinde önemli orandaki haklarımız birkaç dakika içine sıkıştırılıp gasp ediliyor. İşten çıkarılmaktan bahsediyoruz. Peki, hiçbir dişe dokunur gerekçe gösterilmeden haksız yere işten atıldığımızda sahip olduğumuz tazminat haklarımız nelerdir?

1) İhbar tazminatı

Hem patronun hem de işçinin her hangi bir haklı nedene gerek duymaksızın iş sözleşmesini feshetme hakkı vardır. Ancak bu yolu kullanarak iş sözleşmesini sona erdiren tarafın çalışma süresine bağlı olarak belli bir süre önceden haber verme yükümlülüğü vardır. Bu süreler altı aydan az çalışan işçi için **iki hafta**, altı ay-bir buçuk yıl arasında çalışan işçi için **dört hafta**, bir buçuk yıl-üç yıl arasında çalışan işçi için **altı hafta**, üç yıldan fazla çalışan işçi için ise **sekiz haftadır**. Örneğin 8 aydır işyerinde çalışan bir işçi işten çıkartıldığı durumlarda patron dört hafta önceden haber vermek zorundadır. Buna ihbar denir. Bu süre zarfında işçi çalışmaya devam eder. Ancak günde 2 saatten az olmamak üzere iş arama izni vardır. İşçi bu izinleri isterse toplu olarak da kullanabilir.

Eğer iş sözleşmesi bu bildirim sürelerine uyulmaksızın feshedilmişse sözleşmeyi fesheden taraf, belirtilen süreler ait tutarda tazminat ödemek zorundadır. Buna ise **ihbar tazminatı** denir. İhbar tazminatı işçinin eline geçen net ücret üzerinden değil, giydirilmiş brüt ücret üzerinden hesaplanır.

Giydirilmiş brüt ücret, net ücret, yol, yemek, prim, ikramiye, SSK primi v.s. gibi kazançların bütünleşmesiyle çıkan ücettir. Bu ücretin aylık olarak hesaplanmasının ardından günlük değerine bölünür ve bu günlük değer, örneğin 4 hafta tazminat hakkı olan bir işçi için 28 ile çarpılarak ne kadar ihbar tazminatı alacağı hesaplanır.

2) Kıdem tazminatı

Bir yıl ve üzerinde çalışan işçiler için haksız nedenlerle işten çıkarma durumunda çalıştıkları her yıl için otuz günlük ücretleri tutarında ödenen tazminata **kıdem tazminatı** denir. Sigortalı ya da sigortasız çalışan tüm işçiler için kıdem tazminatı hakkı mevcuttur.

İşçinin kıdemi işe başladığı tarihten iş sözleşmesinin sona erdiği tarihe kadar geçen süredir. Kıdem tazminatı işçinin en son brüt ücreti üzerinden hesaplanır. Burada da ihbar tazminatında olduğu gibi giydirilmiş brüt ücret esas alınır.

Bu ücretler hesaplanırken her şeyi patronun muhasebecisine bırakmamak, mümkün mertebe önden hesaplayarak gitmek faydalı olacaktır. Kendimiz bu hesabı yapamadığımız koşullarda, bu hesabı bilen bir arkadaşımıza veya derneğimize başvurmak, patronların bu sırada belli haklarımızı gasp etmesine engel olacaktır.

***

Tazminatlarla ilgili bir diğer önemli nokta da bir defada ve peşin ödeme zorunluluğudur. İşten çıkartılan işçi, iş sözleşmesinin sona erdiği gün tazminatını tam ve eksiksiz olarak almalıdır. Unutmayalım ki, çalıştığımız sürelerde hakkımızı gasp eden patronlar işten çıktıktan sonra, yani artık onun işine yaramadığımız bir dönemde bizi sürekli atlatmaya çalışacaktır. Aynı zamanda tazminatların çek, senet gibi yollarla ödenmesini de kabul etmemek gerekir.

İş sözleşmesi sona erdiğinde karşılıklı olarak **ibraname** adı verilen bir belge imzalanır. Tüm alacakların alındığını ifade eden bu belgede tüm alacaklar açık bir şekilde yazılmalıdır. Bu miktarları önden hesap ederek kontrol etmeli, eğer farklılıklar varsa burada mutlaka belirtmeliyiz. Eğer farklılıklar varsa ve her ihtimale karşı imza atmadan önce bu belgeye "Fazlaya ilişkin haklarım saklıdır!" notunu düşmek, işçinin eksik alacaklarını talep edebilmesi için yararlı olacaktır. Patronlar genellikle "işveren hakkında herhangi bir hukuki yola başvurmayacağım!" gibi bir ibare de eklerler. Bu ibareyi kabul etmemek gerekmele birlikte, bir geçerliliğinin olmadığını da bilmeliyiz. Hiçbir koşulda bu tarz ifadelerle yasal haklarımızı kullanmamızın önüne geçilemez.

Son bir nokta olarak, tüm bu süreçlerde her çeşit belgenin birer örneğini almayı asla ihmal etmemeliyiz. Bu belgeler ilerleyen süreçlerde eksik verilen haklarımızı talep ederken mutlaka elimizde olması gereken belgelerdir.

Bizim hikayemizi anlatan bir işçi romanı...

“Cemile”

“Cemile” bizim hikayemizi anlatır. Biz “en alttakiler”in hikayesini... Yani emeğiyle, alınteriyle çalışan, dünyadaki zenginlikleri yaratan, yine de sefalete, yoksulluğa mahkum edilen, ezilen, sömürülen, horlanan biz işçileri...

Olaylar, Çukurova’da bir dokuma fabrikası ile bu fabrikanın işçilerinin yaşadığı mahallede geçer. Orhan Kemal, bir yandan fabrika ortakları şahsında, feodal dönemden kalanlar ile yeni dönem egemenleri arasındaki çıkar sürtüşmesini ve işçilerin nasıl kullanıldığını anlatır. Bir yandan da fabrika işçilerinden Boşnak Cemile ile muhasebede çalışan katip Necati arasında gelişen aşkı işler.

Bu konuların arka planında ise İzmirli, Giritli, Arnavut, Boşnak, Kürt, Türk her milliyetten işçi sınıfının, burjuva cumhuriyetin ilk dönemlerinde ve bir bölgedeki durumu yer alıyor. İplik ve dokuma fabrikası anlatılırken fabrikaya terini, canını veren işçilerin, günlük 12 saatlik çalışma karşılığında üç kuruşluk parayla süren sefil hayatını görüyoruz. Fakat aynı zamanda bir avluda her biri birer odada, 30-40 işçi ailesinin çıkarsız dayanışma ve dostluk bağlarıyla birbirlerine bağlılıkları da anlatılıyor sade bir dille. Kadın işçilerin, 12 saat fabrikadaki mesaiden sonra bir de evdeki işlere koşturmalarını, aralarındaki dayanışma bağının her bakımdan daha fazla olduğunu da görüyoruz.

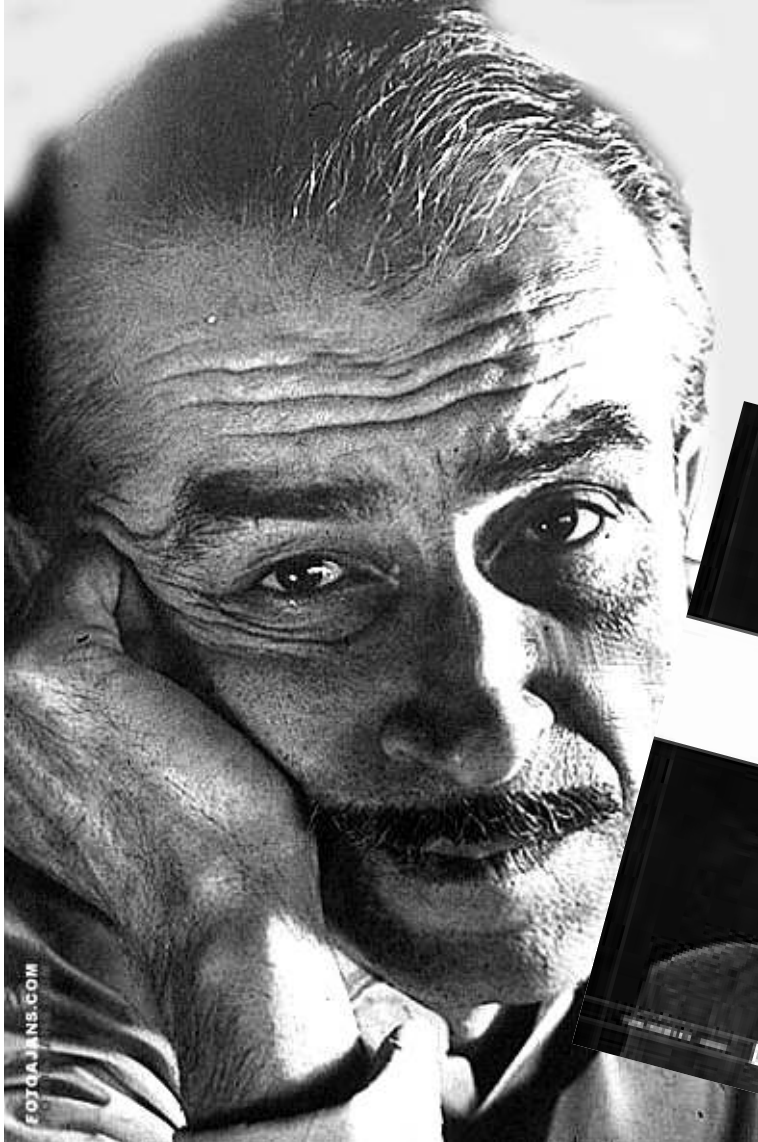
Orhan Kemal anlatımıyla, mücadele ettiğimiz koşullarda hayat şartlarımızı değiştirebileceğimizi, yaşadığımız yoksulluğa, sefalete mahkum olmadığımızı vurguluyor. Yeter ki birbirimize kenetlenelim. Yeter ki, üreten, yaratan ellerimizi birleştirelim!

Bu arada işçi sınıfının büyük yazarı Orhan Kemal’in, “Cemile”yi kendi hayat öyküsünden yola çıkarak yazdığını da belirtelim. Katip

Necati kendisi, Cemile ise karısıdır. Küçük yaşta hayat mücadelesine

atılması O’nun işçileri daha yakından tanımasını sağlamıştır. Bu yüzden kitaplarında biz işçilerin hayatını tüm zenginliği ve yoksulluğuyla yansıtır.

Beğeniyle okunacak bu kitabı bütün işçi arkadaşlara tavsiye ediyoruz.

Kapitalizm:

Kapitalizm, üretim araçlarının kapitalistlerin (sermayedarların) mülkiyetinde olduğu ve ücretli emeğin sömürülmesine dayalı bir sistemdir.

Kapitalizmde küçük bir zengin grup, her şeye sahiptir. Üretim araçları (aletler, makineler, binalar, toprak) zengin kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin özel mülkiyetindedir. Dev yoksul kitleler, işçi sınıfı ise, üretim araçlarına sahip değildir. Eğer kendisini açlıktan kurtaracaksa, emek gücünü kapitalistlere satması gerekir.

Kapitalizmde üretim, doğrudan ihtiyaçların karşılanması için değil, kar için gerçekleştirilir. Meta, satış için, kar etmek için, bu karların biriktirilmesi için üretilir. Kar ne kadar büyükse o kadar iyidir.

Kapitalizmde küçük bir azınlık her şeye sahip olur. Emekçi kitleler hiçbir şeye sahip olmazlar. Kapitalistler yönetirler, işçiler itaat ederler. Sayıları gün geçtikçe artan proleterler, geçinebilmek için, işgüçlerini, üretim araçlarını tekelinde tutan kapitalistlere satmak zorunda kalırlar. Böylece, kendi emekleriyle, sürekli bir biçimde kapitalistlerin sermayelerini ve servetlerini çoğaltırlar.

Ücretli emeğin sermayeye bu bağımlılığı ve onun tarafından sistematik sömürsü, kapitalist toplum düzeninin temelidir. Proleter ve yarı-proleter kitlelerin yaşadığı her türlü yoksulluğun, baskının, köleleşmenin, horlanmanın, cehaletin, gelecek güvensizliğinin, fiziki ve moral dejenerasyonun asıl kaynağıdır.

Özel mülkiyet düzenine dayanan burjuva sınıf egemenliği, siyasal gericiliğin, savaşın, ulusal baskı ve düşmanlıkların, kadının sosyal ezilmesinin ve köleliğinin de kaynağıdır.

Sosyalizm:

Politik iktidarın işçi sınıfının elinde olduğu sistemdir.

Kapitalizm, gelişme süreci içinde kendi mezar kazıcısı olan sınıfı ve kendi yıkılışının iktisadi koşullarını da yaratır. İşçi sınıfı ve patronlar arasındaki çatışma, işçi sınıfının kapitalizmin dayanılmaz köleliğinden kurtulma mücadelesine doğru büyür.

Devrimle gerçekleşecek sosyalizmde ise, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet son bulur. Bunlar toplumsal mülkiyete dönüştürülür. Kar amacına yönelik kapitalist meta üretiminin yerini, tüm toplum tarafından ve toplum hesabına yapılan, onun tüm üyelerinin refahını ve çok yönlü gelişimini amaçlayan mal ve hizmet üretimi alır. Toplumsal üretimdeki plansızlık, anarşi, rekabet yarattığı tüm sonuçlarla (buhranlar, işsizlik, toplumsal servetin israfı, savaşlar, çevre tahribatı vb.) birlikte ortadan kalkar.

İşçi sınıfının asıl hedefi, her türlü eşitsizliğin ortadan kalktığı, sınıfsız komünist topluma ulaşmaktır. Sosyalizm ise, bu hedefe gidişte geçiş aşamasıdır.

Sınıfsız komünist toplumda, insanın insan tarafından sömürsü son bulur. Çalışma bir eziyet ve geçinmek için bir zorunluluk olmaktan çıkar, yaşamın doğal bir gereksinmesi haline gelir. İşbölümüne kölece bağımlılık, onunla birlikte kafa emeği ile kol emeği arasındaki farklılık ortadan kalkar. Kadın-erkek eşitsizliği tüm görünüşleriyle silinip gider. Tüm bunlarla birlikte, yöneten-yönetilen ayrımı tümünden ortadan kalkar, devlet tüm izleriyle silinip gider.

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ

Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANIYE
TEL: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com

*İşçi sınıfının yeri
sermayenin "kamp"ları değil!*

**Sermaye iktidarına karşı
bağımsız devrimci sınıf
çizgisinde birleşelim!**

**ÇÖZÜM NE SEÇİMDE,
NE MECLİSTE!**

**ÇÖZÜM devrimde
kurtuluş sosyalizmde!**